

saar at, om man end i det daglige Liv uforvarende kunde komme til at gjøre sig skyldig i noget Saadant; troer jeg dog ikke, at man uforvarende kunde komme til at gjøre sig skyldig i det Samme igjennem Trykken. Det var hvad jeg for Dieblisset skulde anføre med Hensyn til Forslagene til § 8.

Jeg gaaer nu over til det af mig under Nr. 16 stillede Forslag til § 9. § 9, som den foreligger fra Forslagsstillerne, er efter min Formening en saadan, at Bladlitteraturen der ved vilde blive sat i et overordentlig misligt Forhold; Ordene i denne Paragraph ere stillede saa ubestemte, saa vage, at den mangler, hvad den erede Ordfører for Forslagsstillerne er enig med mig i at fordrø af en saadan Lov, en bestemt og klar Opstilling af hvad der er Forbrydelse eller Forseelse (Hør!). Der fastsættes først, at „naar Røgen i et trykt Skrift frakter en Andens Ære ved ubesøiet at tillægge ham enten en Handlemaade, der vilde gjøre ham uærdig til Medborgeres Agtelse“, det kan man endda nok forstaae, men saa tilføies der: „eller Benænelser, som alene kunne hjemles ved en saadan Handlemaade“, og her ere vi da strax inde paa det meget vage Gebeet, men, for ikke at tale herom, hedder det fremdeles: „For andre ubesøiede Sigtelser, der maae nedsette den Angrebne, i hans Medborgeres Dine, samt for Uqvemsord eller Skjældsord“; nu gad jeg dog nok vide, om det skulde være muligt at finde et mere ubestemt Udtryk for at betegne hvad der skal være lovstridigt, end netop det her brugte; jeg kan ikke tænke mig noget mere ubestemt Udtryk. Denne Paragraph vil altsaa være, efter min Mening, en Slags Opfordring til at anlægge private Trykkesfrihedsprocesser, og det falder mig saameget mere naturligt at antage dette, som de erede Forslagsstillere derhos endogsaa have foreslaaet, at de Multer, som idømmes i private Sager, skulle tilfalde Klageren; dette er dog, efter

min Mening, ligesom en Præmie, som udsættes for at indlede Trykkesfrihedsprocesser, og en ligesom Opfordring for dem, som i mindste Maade kunne troe, at det vel kunde siges, at de, ved hvad der er sagt, kunne nedsettes i Medborgeres Dømmelse, til at anlægge saadanne Sager; men jeg troer virkelig ikke, at man paa den Maade skal stræbe efter at fremkalde private Trykkesfrihedsfager. Jeg troer i det Hele taget, at Forordn. af 27de Septbr. 1799 er fuldkommen tilstrækkelig til at give enhver privat Mand den fornødne Sikkerhed mod Fornærmelser igjennem Pressen, og dersom den erede Forsamling maatte være enig med mig i at troe, at private Mand hidtil have været fuldkommen sikrede ved den gamle Trykkelov, saa skal jeg bede den om, at stemme for mit Forslag, som ikke gaaer ud paa andet, end en Overførelse af den nu gjældende Trykkelovs Udtryk og Bestemmelser, med Hensyn til Fornærmelser mod Private, til denne Lov. Ligesom jeg tillod mig at bemærke ved et af mine Forslag til § 8, forekommer der her Ord, som igjennem et halvt Hundrede Aars Brug ere blevne forstaaede og fortolkede ved Domstolene; i Forklaringen af disse Ord have vi en fast Grundvold at gaae ud fra, og naar man har det, seer jeg ikke, hvorfor man skulde vove sig ud paa det vilde Hav, som man vilde komme ud paa, naar man vilde antage Forslagets § 9. Endelig skal jeg endnu kun bemærke med Hensyn til det Forslag, som jeg har stillet til § 10, hvilken § jo ogsaa nu er under Forhandling, at naar der tales om trykte Meddelelser om personlige og hunselige Forhold, hvorved Privatlivets Fred kan forstyrres, kan der ved Ordet „personlige“ ogsaa indbefattes offentlige personlige Forhold, og man vil dog vel ikke have paalagt Straf for trykte Meddelelser om offentlige Forhold, naaget de kun angaa enkelte Personer, naar de iøvrigt ere rigtige og sande.